

J. Hudson Taylor – viața schimbată

„Hudson Taylor este acum un om vesel, un creștin fericit, radios. Odinioară era chinuit și apăsător, un om care muncea din greu și nu găsea odihnă. Acum se odihnește în Isus și Îl lasă pe El să facă lucrarea – aceasta este toată diferența!” Așa spunea un misionar, care lucra împreună cu Hudson Taylor.

În viața fiecărui creștin este un timp când el devine conștient că a eșuat și nu a realizat tot ce Domnul putea să aștepte de la el. După aceea ajunge la o întâlnire decisivă cu Domnul înviat și la o predare totală înaintea Lui; aceasta înseamnă moartea eului propriu. Urmează însușirea cu credință a vieții Sale de înviere și ca urmare a acestui fapt o viață care se revarsă, pe care Domnul Isus a comparat-o cu «râuri de apă vie» (Ioan 7,37-39).

Hudson Taylor a primit pe Domnul Isus ca Mântuitor personal pe când era tânăr și curând după aceea a fost chemat pe câmpul de misiune în China. Acolo a lucrat cincisprezece ani cu zel și cu succes, înainte ca el însuși să experimenteze „viața schimbată”. La vârsta de treizeci și șapte de ani și-a golit inima înaintea mamei sale printr-o scrisoare lungă. Se simte în ea după ce înfometa și înseta înlăuntrul lui.

„Poziția mea aici devine încetul cu încetul cu tot mai multă responsabilitate și am nevoie tot mai mult de har deosebit, pentru a-i putea face față. Însă sunt permanent întristat că Îl urmez la așa mare distanță pe Stăpânul meu minunat și așa de încet învăț să devin asemenea Lui. Nu pot să-ți spun cum uneori mă chinuie ispita. Niciodată nu am știut ce inimă rea am. Însă un lucru știu, că iubesc pe Dumnezeu și lucrarea Sa și doresc să-I slujesc numai Lui în toate lucrurile. Îl ador și Îl venerez mai mult decât orice, pe acest Mântuitor minunat, în care, și numai în care, am fost făcut plăcut înaintea lui Dumnezeu. Deseori gândesc, că cineva, care este așa de plin de păcat ca mine, nu poate nicidecum să fie un copil al lui Dumnezeu. Încă încerc totdeauna să îndepărtez acest gând de la mine și să mă bucur tot mai mult de gloria lui Isus și de bogăția celui har, care ne-a făcut «plăcuți în Preaiubitul». El este iubit de Dumnezeu, și El trebuie iubit și de noi. Ah, cât de mult eșuez și în această privință! Să-mi ajute Dumnezeu să-L iubesc mai mult și să-I slujesc mai bine. Roagă-te pentru mine. Roagă-te ca Domnul să mă păzească de păcat, să mă sfințească pe deplin și să mă folosească tot mai mult în lucrarea Sa.”

În inima omului nu este nici o dorință, pe care Dumnezeu nu ar putea s-o satisfacă. Cea mai mare greutate pentru un creștin este să ia textual făgăduințele Mântuitorului. Domnul Isus spune: «Cine însetează să vină și să bea!» Deci ni se spune să venim la El, nu la un prieten oarecare, nu la o trăire oarecare, nu la un sentiment sau la dispoziție sufletească. Să nu venim nici măcar la Cuvântul lui Dumnezeu; **mai degrabă prin Cuvântul lui Dumnezeu noi trebuie să venim la Persoana Domnului Isus Însuși.**

Hudson Taylor a găsit calea spre mulțumirea inimii și liniștea sufletului printr-un misionar prieten, John McCarthy. Acesta i-a scris:

„Faptul că în mine se împlinește voia Mântuitorului meu credincios, aceasta este sfințirea mea. Pentru aceasta doresc să trăiesc prin harul Său. Să rămâi în El, nu să te lupți și să te ostenești; să privești numai la El; să te bazezi pe puterea Lui vie; să te încrezi în El, că El îndepărtează toată stricăciunea inimii; să te odihnești în dragostea unui Salvator atotputernic, în bucuria unei mântuiri sigure, depline, «de toate păcatele» (așa a spus El Însuși); să te predai cu adevărat în voia Sa, ea fiind cea mai înaltă voie – toate acestea nu sunt nimic nou, însă este

nou *pentru mine*. Pentru mine este ca și cum primii zori ai unei zile minunate se deschid pentru mine. Îi salut cu cutremur, dar plin de încredere. Am sentimentul ca și cum aș fi ajuns numai până la țărnul unei mări fără margini – ca și cum numai aș fi sorbit din ceva care dă satisfacție deplină. Hristos îmi este acum realmente toată puterea și singura mea putere pentru lucrare; El este singura bază a bucuriei mele neschimbătoare. Fie ca El să ne conducă în cunoașterea bogăției Sale de nepătruns.”

Domnul a folosit această scrisoare ca să conducă realmente pe Hudson Taylor în «cunoașterea bogăției Sale de nepătruns». Taylor a citit-o sâmbătă 4 septembrie 1869 în mica stațiune de misiune Chinkiang. El era totdeauna precaut când vorbea despre detaliile evenimentelor care transformau viața sa. Însă el a spus aceasta: „În timp ce am citit scrisoarea, mi-a devenit totul clar. Am privit la Isus ... și ce bucurie s-a revărsat atunci în inima mea!”

Ceilalți misionari au relatat: „Mr. Taylor a ieșit ca un om nou într-o lume nouă, ca să povestească ce a făcut Domnul cu sufletul lui.”

Să ascultăm ce spune însuși omul lui Dumnezeu despre „viața, care este Hristos”. El a scris surorii lui din Anglia:

„Niciodată nu am avut așa de mult lucru și așa multă responsabilitate și așa de greu ca acum. Dar povara și apăsarea au fost luate complet de la mine. Ultimele săptămâni sunt probabil cele mai fericite săptămâni ale vieții mele și mă simt constrâns să-ți povestesc câte ceva din ce a făcut Domnul cu sufletul meu. Nu știu dacă te pot face să înțelegi, căci de fapt nu este nimic nou sau ciudat sau minunat – și totuși, totul este nou! Cu alte cuvinte: „Am fost orb și acum văd”.

Când chinul sufletului meu a atins punctul culminant, Domnul s-a folosit de o frază dintr-o scrisoare a scumpului McCarthy, și a fost ca și cum mi-ar fi căzut solzii de pe ochi. Duhul lui Dumnezeu mi-a descoperit adevărul cu privire la unitatea noastră cu Hristos într-un fel pe care niciodată mai înainte nu l-am cunoscut. McCarthy, care totdeauna a fost chinuit de sentimentul eșecului lăuntric, dar care înaintea mea a ajuns să înțeleagă, mi-a scris (citez din memorie): **„Dar cum să fie întărită credința? Nu prin aceea că noi ne ostenim și luptăm, ci prin aceea că noi ne odihnim în Cel care este credincios”.**

În timp ce am citit aceasta mi-a devenit totul clar! „Dacă noi nu credem, El rămâne totuși credincios.” Am privit la Isus, și – ce bucurie s-a revărsat în inima mea! – deodată am înțeles ce a vrut El să spună prin cuvintele: «Nu te voi lăsa și nu te voi părăsi». Acum am liniște! M-am gândit eu. Până acum m-am forțat în zadar și m-am luptat să mă odihnesc în El. Acum nu vreau să mă mai forțez. Nu a făgăduit El să rămână la mine – niciodată să nu mă părăsească, și nici să nu mă neglijeze? – Această făgăduință, preaiubit-o, cu siguranță El o va împlini!

Dar aceasta nu a fost tot ce El mi-a arătat, nici măcar jumătate. Când m-am gândit la viță și la mlădițe – cât de mult a luminat Duhul Sfânt inima mea! Mi-a devenit clar, cât de total greșit a fost că eu voiam totdeauna să-mi iau singur din El puterea și plinătatea. Eu am cunoscut nu numai că Isus niciodată nu mă va părăsi, ci și că eu eram un mădular al trupului Său, carne din carnea Sa, os din oasele Sale. Acum înțeleg: vița nu este numai rădăcină, ci este totul – rădăcină, tulpină, coarde, mlădițe, frunze, flori, roade. Și Isus nu este numai aceasta, El este și pământ și soare, aer și apă și de zece mii de ori mai mult decât tot ce noi ne-am imaginat și dorit vreodată. O, ce bucurie să cunoști acest adevăr! Mă rog ca mintea ta să fie luminată, ca să cunoști bogăția care ne-a fost dată în Hristos și s-o poți savura.

Ceea ce este mai prețios din toate – dacă se poate de fapt în acest caz să vorbim că una este mai prețioasă decât cealaltă – este odihna pe care o aduce cu sine identificarea cu Hristos. Dacă mă gândesc la aceasta, atunci nu-mi fac nici un fel de griji, căci știu că El Își poate împlini voia, și voia Lui este și voia mea. Nu este vorba de locul pe care El mă așează și cum mă așează. Aceasta este treaba Lui, și nu mai este treaba mea. **Căci El trebuie să-mi dăruiască harul Său și pentru cea mai mică însărcinare, și harul lui este suficient și pentru cele mai grele însărcinări.**”

Harul lui Dumnezeu este suficient și omul, care prin Duhul Sfânt L-a cunoscut personal pe Domnul Isus înviat, află că «râurile de apă vie» devin realitate în viața lui. El știe împreună cu Isaia: «Tu vei ține în pace deplină pe cel ce se sprijină pe Tine, căci se încrede în Tine».

Sunt numeroase mărturii despre viața de care a avut parte Hudson Taylor – viața, care este Hristos. Una din aceste mărturii este a unui preot anglican, H. B. Macartney, din Melbourne, Australia. La mulți ani după cele trăite de Hudson Taylor în „mica casă din Chinkiang” a scris:

„Hudson Taylor era un exemplu model de liniște. Făgăduința «Vă dau pacea Mea» era capitalul lui, din care el zilnic scotea ban după ban din banca cerească. Ceea ce nu putea neliniști și tulbura pe Mântuitorul sau pe Duhul Sfânt, nici pe el nu-l putea. Liniștea și calmul, pe care Domnul Isus le arăta în orice situație și în orice moment critic, era posesiunea lui ideală și practică. El nu cunoștea agitația și alergarea, nu știa nimic despre nervii surescitați sau iritare și supărare. El știa numai una: că există o pace, care întrece orice pricepere, și că el nu putea exista fără aceasta.

La mine era cu totul altfel. Eu aveam o înclinație deosebită spre nervozitate, și când aveam mult de lucru, toată ziua mă aflam într-o stare de surescitare nervoasă. Nu aveam nici o pace în Domnul, așa cum ar fi trebuit de fapt să fie. Deosebit de dureros am simțit, că în timpul orelor, în care trebuia să-mi rezolv corespondența, nu simțeam nimic din lumina și prezența Domnului. Corespondența zilnică îmi răpea părtășia prețioasă cu El.

„Câmpul meu de lucru este limitat”, am spus odată lui Mr. Taylor. „Lucrarea dumneavoastră este mare. Dumneavoastră lucrați pentru milioane de oameni, eu lucrez numai pentru zece. Scrisorile dumneavoastră sunt foarte importante, ale mele aproape deloc. Cu toate acestea sunt plin de neliniște și griji, în timp ce dumneavoastră sunteți totdeauna liniștit și relaxat. Spuneți-mi, vă rog, de unde vine aceasta.”

„Dragul meu Macartney”, mi-a răspuns el, „pacea, despre care dumneavoastră vorbiți, este în cazul meu mai mult decât un privilegiu, ea este o necesitate.”

El a adăugat foarte categoric: „Nu aș putea face lucrarea, pe care o fac, dacă pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, nu mi-ar păzi inima și gândul.”

Așa numita „mișcarea Keswick” nu îmi era necunoscută pe atunci. Am auzit adevărurile minunate și le-am predicat și altora. Însă aici le-am găsit transpuse realmente în practică, așa cum niciodată nu le-aș fi considerat posibile. Aceasta m-a impresionat profund. Aici era un om de aproape șaiszeci de ani, care purta poveri extraordinar de mari și cu toate acestea era liniștit și relaxat. Acest munte de scrisori! Fiecare din ele putea conține o veste rea: o știre de moarte, o informare cu privire la probleme financiare, despre neliniște sau necazuri și neplăceri grave. Însă ele toate erau deschise cu aceeași liniște, citite și răspuns la ele. Hristos era baza păcii lui. El era puterea care îi dădea liniște. Prin faptul că a rămas în Hristos, în toate

situațiile și în toate împrejurările, și în toate problemele care se iveau, el avea parte de toată Ființa Sa și de izvorul puterii Sale. Și el făcea aceasta fără întrerupere, prin credință simplă.

În toate acestea era deschis și natural. Nu pot exprima aceasta altfel în cuvinte, decât prin expresia biblică «în Dumnezeu». El era totdeauna «în Dumnezeu» și Dumnezeu în el. Era rămânerea în El din Ioan 15.”

Pe drept Macartney putea adăuga pentru toți îndemnul: „Ești în grabă mare, ești nervos, ai griji? Fii atent! Privește la Domnul, în gloria Sa! Lasă Fața Sa să se odihnească peste tine – Fața Domnului Isus Hristos. Gândești tu, că El ar putea vreodată să fie în neliniște și îngrijorat? Pe fața Lui nu sunt riduri de îngrijorare, nici cea mai ușoară umbră de teamă. Și cu toate acestea problemele și grijile tale sunt și ale Lui.”

Viața, care rămâne în El, este bogată și împlinită, așa cum sufletul, care bea deplin din apa vieții, are plinătate și «nu însetează niciodată». Viața, «care este Hristos», rămâne și se revarsă, este deplină și plină de bogăție. Hudson Taylor nu putea să găsească cuvinte mai potrivite pentru adevărul Sfintei Scripturi, pe care el l-a trăit și probat, decât acelea din cântecul lui Harriet Beecher Stowe „How to live on Christ”, din care ea a trimis o copie fiecărui membru al misiunii. Doamna Stowe scrie acolo, printre altele: „Cum aduce ramura roade? Nu prin aceea, că ea se forțează permanent să primească strălucirea soarelui și aer; nu prin eforturi inutile pentru acele influențe înviorătoare, care oferă florilor frumusețea lor și frunzelor verdeața. Nu, ramura rămâne foarte simplu în pom, în liniște, în legătură netulburată cu el, și florile și roadele se formează și cresc de la sine.

Cum deci să aducă roadă un creștin? Prin aceea că el face eforturi și se ostenește să obțină ceea ce îi este dat gratis? Prin meditații cu privire la veghere, rugăciune, cu privire la ceea ce să facă și să nu facă, cu privire la ispite și pericole? Nu, el trebuie să-și concentreze gândurile și dragostea în totalitate spre Hristos, să-I predea Lui toată ființa sa și să privească permanent spre El, pentru ca să rămână în harul Său. Creștinii, care cândva au ajuns stabili în această stare, sunt calmi și liniștiți ca un copil în brațele mamei sale. Hristos îi îndeamnă la timpul potrivit și la locul potrivit cu privire la sarcinile și obligațiile lor, El îi mustră pentru orice greșeală, El îi sfătuiește în orice problemă și îi încurajează în tot ce este necesar. Astfel de creștini nu-și fac nici un fel de griji în lucrurile temporale și veșnice cu privire la ziua de mâine; căci ei știu, că Hristos este prezent pentru ei atât astăzi cât și mâine, și că timpul nu pune limite dragostei Sale. Speranța și încrederea lor se bazează numai pe ceea ce El poate și vrea să facă pentru ei; nu pe ceea ce ei, după părerea lor, ar putea și ar vrea să facă pentru El. Protecția lor față de orice ispită și orice grijă este încredințarea permanentă, cu încredere de copil, a ființei lor Lui.”

Aceasta este „viața schimbată”, viața care rămâne, viața roditoare, „viața, care este Hristos” și pe care fiecare creștin trebuie s-o posede. Galateni 2,20 poate fi realitate minunată în viața fiecărui creștin:

«Am fost răstignit cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine; și ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.»

Din descurajare și înfrângeri ați ajuns la victorie, din slăbiciune și oboseală la putere. Dintr-o viață inactivă și aparent inutilă v-ați transformat într-un om care lucrează cu bucurie și entuziasm.